

данското управление и който зависяше отъ князя Черкасский. Разказахъ му за болѣстѣта на Студитский.

— А на мене какво е? Помѣстете го, гдѣто искате.... Азъ имамъ своя работа.

Азъ почуввамъ краснорѣчиво да му излагамъ заслугитѣ на болниитѣ който е работилъ въ Чернагора, въ Сърбия и у насъ на Зеленитѣ гори, подъ Плевенъ.

— Той е и заболялъ отъ любовъ къмъ челоувѣчеството. Той са е заразилъ като подавалъ помощъ на турцитѣ на плевненското бойно поле....

— Всичко това е прѣкрасно... А само на мене какво ми е.... Азъ нѣмамъ за това време.... Азъ не съмъ братъ на милосърдието!....

„Ну погоди-же, думая!.... Ты у меня зашевелишься“.

— Жално, много жално капитанино!... Какъ ще бжде огорченъ князь Черкасский, когато са научи за болѣстѣта на Студитский.

— Та какво?... Какво е тукъ виноватъ князътъ... опери уши началникътъ на окръга.

— А азъ незнай, могъ ли азъ.... Това е семейна тайна..

— О, на мене можете... развълнува са този... Азъ умѣя да пазя тайни...

— Знайте... Студитский е годеникъ..... Черкасский има нѣмняница....

— Азъ ей сега... Ей сега... Ще заповѣдамъ да го донесѣтъ у дома... Тази минута... Ще назнача най надѣжднитѣ българи да го глѣдатъ.... Бѣдний, бѣдний младъ челоувѣкъ!... Какъ е жално... какъ жално... Кажете на генералътъ, щото той да бжде спокоенъ... Азъ ще направя всичко... Всичко ще направя... Като на свой синъ!....

По ревностната енергия, която отведижъ охвана капитанина, азъ са убѣдихъ че всичкото дѣло е извършено и Студитский ще да пазятъ като на окоото зеницата.

Завърнхъ са при Скобелева. На трапезата, когато всинца са събрахме, разказахъ това. Громкийтъ смѣхъ посрѣщихъ великодушната готовность на капитанинтъ....

Послѣ вече подъ Цариградъ, когато Студитский бѣше съвършенно здравъ, Скобелевъ ми каза:

— А вий знаете ли крайтъ на тази история?

— Не...

— Князь Черкасский са ерѣща съ мене и ма пита: при васъ има ли докторъ Студитский? Има казувамъ. Тогава поздравлявамъ ви съ такъвъ подчиненъ. А какво?...